

F. L. VĚK.

Obraz z dob našeho národního probuzení.

NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

Hned se ho chvatně ptal, co mu je, aby pověděl. Začal na něj česky, německy, pak také latinsky. Ale ani latina nepomohla. Za to hluboko zapadlé, horečné planoucí, černé oči dost mluvily, a když P. Vrba stržen soucitem, níz se chýlil, chytli ho mladý Francouz za ruku a zasténal:

"Pour l'amour de Dieu!"

Ale dál nemohl. Zádý a hlavou padl na P. Vrba. Ten zjevně vzrušením, volal na vojáka, aby pomohl, volal na kočího, jenž zatím dojel, aby šel, aby ho odnesli. Kočí s vojákem položili nemocného do kočáru a P. Vrba poroučel zpátky, do hospody, poněvadž byla nejbližší.

"Ne, to nemůže být!" opřel se voják rozhodně. "Musím ho do Brodu přivést."

Kněz okamžitě váhal, ale když uvážil, že v městě bude nemocnému líp, nežli v osamělé hospodě, poslechl.

"Tedy do Brodu." Dříve však musil dátí kočí s kozlíku houpi i svou a těmi zabalit nemocného. P. Vrba sedl si zase do vozu, voják vylezl na kozlík. Jeli teď zvolna. Nemocný seděl v koutku schoulený jako kuře, tiše, ani nezavdychal. P. Vrba také mlčel, ale v nitru byl neklidný. Vzrušení se netišilo. Seděl vedle Francouze, vedle Jakubína, takového —

Maně se tiskl víc do druhého koutka. Kdo by pomyslel! S Jakubínem! Ale jaký je ubožák! Dřív se po něm, ne přímo, víc po straně. Dobře na něj neviděl, jak jej kočí zabalil; a šero je zaklopovalo.

Voják na kozlíku klidně zakřesal, až jiskry stříkly do šera, pak zažehl hubku a začal chutě kouřit, hovoře s kočím, jsa rád, že se mimo nadání svezl. P. Vrba okamžitě ho pozoroval a naslouchal; chtěl se i vypyát, ale hned se otočil k druhému koutu, jak se tam húně hnuly. Zajatec chytla zase zima, a třásl se, až i na hrubých přikryvkách bylo znáti.

P. Vrba se k němu nachýlil, ptal se ho, co mu je, je-li mu zle, zima, přitahoval houně a zastrkoval je. Odpor, jenž pořádko, třeba temně tlačil a zdržoval, jako by s něho spadl, jak se naklonil nad zsinalý obličej, když nemocný slabým, stenavým hlasem mu děkoval:

"Merci, monsieur!" A když v tom zaúpěl:

"Ah ma tete! Ma tete!"

P. Vrba rozčilovaly ten pohled a ston a nejvíce, že nerozuměl, že nevěděl, co Francouz chce. Volal na vojáka, rozuměl-li, ví-li, co je tomu Francouzovi. ("Jakubínovi" nevědí.) Ale voják nerozuměl a nevěděl.

Neměli už daleko do Brodu, ale starému kaplanovi se zdálo, že cestu neubývá. Aby někde jinde se zastavili, nebylo možná. Přes tu chvíli vstal, vyhlížel a hned se zase dával, nesvezli-li se roh houně, nevědí-li pod raněného, na nohy.

Potkali prázdny vůz, jenž kolem nich kvapně hrčel. P. Vrba volal, potkali-li Francouze, vojáky, kde jsou. Vůz však mihl se jako černé zjevení; v rachotu jeho kol nezaleschl vozka páterova volání. Jeli pak zase sami. Když se pak v tem pustém tichu do šera zachvěl zase z koutku okraje tichý ston, začal se P. Vrba ohmatávat, až vytáhl lahvičku, ač věděl, že poslední polknutí vpadl dopoledne. Přece zatřásl nádobou, ale ani hlásku se nedotřásl, ani kapky nevycedil. Uvažoval, co bude, doveze-li toho Francouze do Brodu, a co tam, bude-li moct, nebo jestliže ho tam nechají. A nechtěl ho, kam s ním, a jak dno bude v Brodě: tolik vojáka, z nezádní, kam to všechno dají! —

"Už tam budem!" volal kočí s kozlíku.

Zakládli světla, dojezdil mezi chažny parkuru a vřaty stáhl, za nimž dšl planula všechna okna jakéhosi velkého stavení s přístavkami. Tu byla Brodská pošta pod mansardovou střechou. Stáhl před městskou branou. Proudly zastřel záře padaly z její okna na

poštovský vůz před ní, v němž byly dva páry zapřaženy. Kolem povozu kmitaly se dvě planoucí lucerny v tlumu černých postav. Ve světle tom bylo viděti, jak se kouří z uhananých koní právě dojevích, jak ostře odrkují celé proudy šedé mlhy. Křik hlasů zněl v sméšici a nikdo si nepovšiml okroče, jenž jel zvolna kolem. Zmizel pak v černu Pražské, vězovité brány, k níž se staré, sešlé hradby s bastuní přimykaly, pokud je bylo viděti v matném, mňhavém světle lucerny u brány visící.

Na náměstí, jindy v tuto dobu tichém, sbíhali se z podání lidé k zástupu zajatců a vojáku prostřed prostřanství u radnice. Brodem procházivalo dost vojska, zvláště v tento válečný čas, proto by se Brodští nebyli hnali k přechozím; ale hned od brány se rozléto, že přivedli francouzské zajatce. K vůli nim byl ten shon a k vůli nim přicházel také purkmistr, dost kulatý, v copu, v plášti, a dva koně, jeden už ve vysoké beranici, v průvodu drába, jenž nesl hořící svítilnu. A několik jiných kmitalo se od černých podání sem k radnici, kdež jako černý pruh se věřil zvědavci zajatce Francouze i jejich vojenský průvod v mňhavém, zarděném světle ouřední lucerny.

V tu chvíli jednal P. Vrba o svého "Jakubína". Začal hned od brány, když vojákové na kozlíku oznámili, že zaveze nemocného na děkanství. Voják však bránil, to že nejde, že nesmí, že on musí Francouze odvést hejtmánovi, si eee že by to odsákal. Na náměstí povolil alespoň tolik, že šel napřed sám oznámit hejtmánovi a zzeptat se, smí-li tak být, jak pan pater žádá.

P. Vrba čekal, hleděl před se k radnici, k zástupu; pruhy světla se tam mňhaly a s nimi neklidné stíny, jež obrovitě rostly a na ráz opět klesaly i mizely. Čekal, vyhlížel netrpělivě, a zas se obrátil po nemocném, kterých zatím ještě víc se schouli ve svém koutku a ještě víc se třásl.

P. Vrba chtěl už slezt a sám k hejtmánovi dojít; v tom přišel voják a ještě jiný s ním. Byl to děsátník, jenž oznámil, že pan hejtmán děkuje, ale toho Francouze že mají odvést, že se o něj postarají. Nebylo zbyti.

Kaprál zavolal na zajatce, dost zostrá, aby vstal a šel. Francouz poslechl hned, mlčky, že ho bylo P. Vrbovi až líto, a těžko se sbíraje chtěl dojí. Světlo, jež z lucerny se blížil na něj padlo, ukázalo vojáka v lehkém, oděném fraku vojanském s rudými, zaslými epaulettami, jeho zsinavě bílou tvář, jeho vysílenost. Kole na se mu chvěla, nohy klesaly —

P. Vrba, jenž skoro celou cestu od něho odsedával, přiskočil k němu, když viděl, že vojáci netečně čekají, a podepřel Francouze, až slezl. A při tom horlivě, ale neklidně těšil:

"Jdou s pánem Bohem, felčara jim pošlu, opatřím felčara —"

Zajatec nerozuměl ani slova, ale zaseptal své "Merci!" Slabostí sotva to slovo vydechl. Vše však děkovaly jeho zapadlé, horečné oči, jak se smutně obrátily po starém kaplanovi.

Ten zůstal na místě, až jeho ošetřovance zmizel s průvodem v šeru a v černém houfu zvědavých. Pak se vyrovnal s kočím a obrátil se, aby ošel a smáze se dostal na děkanství. Chlad ho prolmal a také chutě si vaponněl na mšu a na plný tál —

Děkan byl, muž nejpěších let, v černém kabátě, v černých punčochách a střevících, majje na temoni malou sametovou šepičku černou, sešlé ve vytupeném pokoji u stolu, na němž hobeľa svíčka. Před ním stál mladík ani se omundstřilý, nováčky, dosti však zaváží.

P. Vrbovi padlo nejprve do očí, že ten mladík je černošlavý a že má hlavu kudrnatou jako cikán. Dle obliče soudil, že to nějaký chudý student, ale že mu svěděl MŮT tváře jako malované a černá

deka mu jen hrála; v těch nebylo ani stínu nějaké státnosti.

Chlapiček hned slušně ustoupil, když děkan poznal přechozího, upřímně rád ho vítal. Na studenta zapomněl i P. Vrba, jak začal o francouzských zajatcích. Sedý kaplan vypravoval, jak se s nimi sešel, jak našel toho nemocného a hned prosil, kdyby se děkan po něm poptal a poslal k němu felčara.

"Je to Francouz, pravda, a bez toho také Jakubín, kdož ví, věřili v Pána Doha — no, ale — zkusí dost, a jen ho tak zahodit, a aby viděti ti mordíři, co je křesťan."

Děkan sblbil, že poše hned a prosil hosta, aby minutkou posečkal, že půjte říct a také do kuchyně.

Ze stínu u dveří vystoupil jako vykouzlen ten student, jako na zavolanou a ochotně se nabízel, že to vyřídí a opatří. V té své ochotě mluvil rychle, až spěšně, až mu slova skoro utíkala.

Děkan se usmál.

"Tak jdou a na sebe také nezapomenou."

"Ó to ne, jemnostpane." Trnkové oči, zdravé, červené lice, ústa, vše se usmívalo. "To já už budu pamatovat, ale dřív to obstarám a obsloužím velebné pány." Světlé se uklonil, mrštně se otočil a již byl ze dveří.

"Kdo je to?" ptal se P. Vrba.

"Toť je mladšíček jako jiskra."

"Mendicus. Jde na studie do Prahy, do filosofie. Ale chudý sám! Jak to bývá, sirotek. V kárárnách se narodil, vojenské dítě —"

"Odkud je?"

"Rozený je v Hradci, ale když mu tatík umřel, kaprálem byl, odstěhovala se vdova do Chrudimě."

"Ale v Hradci studoval —"

"Od syntaxe. První léta chodil v Chrudimě, privatim, u katechety —"

"A měl na to?"

Děkan se zasmál.

"Povídal mně, že všechno velebnému pánu odsloužil a taky že na děkanství pomáhal."

"Ministroval."

"V kuchyni také."

"Jak se jmenuje?"

"Ziegler."

"Z Hradce že je — mm — to by —"

P. Vrba uvážil v zamyšlení; v tom vesel ten žebravý student, o němž právě rozmlouvali a hned u prahu oznámilo, nyní volněji, jasně a zvučným, pěkným hlasem:

"Jemnostpane, prosím, děvčeka šla k felčarovi a je prostřeno, rážejí —"

Kněží chtěli jít u dveří však ustoupili. Věhazel důstojník napudrovaný, v copu, v plášti; za důstojníkem purkmistr, jenž jej uváděl, že tuhle pan hejtmán, urozený pán, pan baron Wiedersperg táhne s oddělením zajatých Francouzů, že tu budou na noe.

Děkan hned zval, a velmi ochotně, aby tu pan baron zůstal na noe a roznul se také na večeri, však že se právě ubírají ke stolu, aby je tedy poctil, ovšem že uctění nebude slavné, když nemějí žádné povědomosti.

Setník přijal velmi vděčně to pozvání; purkmistr však, kterého děkan také zdržoval, se poděkoval, že musí domů a také dohlédnout. Zasedli ke stolu a hned tu byl ten student s mšou. Velmi obratně se otáčejce podal nejprve setníkovi na čestném místě, pak P. Vrbovi — Posloužil, mšu postavil, a zas už spěchal ven pro pivo, až setník překvapen se za tím díval. A P. Vrba také.

"To máte, pane děkane, zvláštního služebníka, mrštný člověk a způsobu má," pochvaloval setník po německu. Děkan vysvětlil, jak ten chudý student z večera přišel, a jak se sám ke všemu má. Za chvíli se zjevil s tácem plným sklenic, které rychle, dovedně osedl a elegantně před pány stavěl.

"Tak, tak, domine studiose," děkoval spokojený děkan. "dobře to umějí, bene, dostanou pracni —"

"Te už mám sblbené, jemnostpane —" odvětil student s čestným, žertem, ale přece v netivě poslechl.

"Jak tu? Od koho?" ptal se děkan, a všichni upřeli zrak na kudrnatého studenta plavých červených vlasů.

"Jemnostpane Chrudimský, pan

děkan, když jsem tam posledně pomáhal při tabuli. Byl tak nějak spokojen, zaklepal mně na rameno a povídal: Josifku, bude-li se vždycky takhle chovat, staně se chrudimským děkanem."

Kněží i setník se zasmáli a děkan v tom směchu zvolal:

"No, to už jim Brodské děkanství nesblbím. Dvoji beneficium, to nejde —"

"Já bych, prosím, měl toho jednoho dost, obzvláště teď —" odvětila veselá bába bez rozpaků a rozesmála pány na novo. Jedli pak, hovořili, a nejvíce hejtmán Wiedersperg. P. Vrba nesešlé tak volně, jako by seděl jen s děkanem. Jistá ostýchavost ho poutala, ale při tom byl přece potěšen, že sedí s ofiicrem, baronem; zvláště mu zalahodilo, když setník mu zase poděkoval a své uznání vyslovil, že se toho Francouze tak ujal.

"Dal jsem ho zvláště," doložil, "velebný pane. Purkmistr mu obstaral komoru s postelí."

P. Vrba se ukláněl nad tabuli a děkoval, to že je tuze pěkné a tuhle pan děkan že poslal felčara, to že si ten Jakubín bude pamatovat.

"Asi ne. Snad ho ani do Josefova nedovezu."

Tak se dostali na bojisté. P. Vrba naslouchal napjatě důstojníkovu vypravování, usmíval se zdivožile, přisvědčoval, hned zas úžasem hlavou pokrmeoval, dlaní máhle pohnul, nebo se zas na děkana v údivu obrátil. Když je setník překvapil událostí zvláště neobyčejnou —

A zas tiše, usměvavě naslouchal, čekal, číhal, aby se mohl zeptat na Suvorova. Zrovna se mu pak v očíh zajiskřilo, když důstojník mluvil o ruském vojevůdci s upřímným obdivem. P. Vrba přikyvovav a říkal: "Jistě, o jistě!" zvláště když uslyšel, co řekl Suvorov: že císařští bojují jako lvi a Rusové jako císařští.

A pak když baron Wiedersperg nechal Suvorova, číhal P. Vrba na něco jiného. Na "urozeného vlastence", na Jeníka z Bratří si vzpomněl, a také se na něj zeptal, ráč-li ho pan baron směl znáti.

Setník, jenž právě pil, postavil rychle sklenici na stůl a připomínkou patrně potěšen zvolal:

"Jak by ne! A bože, jako vlastního bratra. Vždyť jsem s ním před patnácti lety nastoupil jako kadet. Oba jsme se dali k píseckému regimentu, oba jsme v jednu chvíli stáli pod mírou, on pět stop, osm paleč, chlapiček skoro na sáh, já o čtyři palece méně. Jako by to dnes bylo. A je, to byly časy! — No, jak pak ne, byli jsme mladí a starosti žádné —"

"Je zdravý, pane barone? U Stocknehu šťastně vyvázl. To psal do Prahy."

"Ano, a teď taky je zdravý, teď se mu kulky vyhybají, už vědí, že je tuhý. Ale už jsem s ním delší čas nemluvil. On zůstal u pětáctého, jako píseckého, já musil pak k Tábořskému regimentu. Ale slyšel jsem, že je pořád veselý jako býval, a že nejen Francouze, ale také Francouzky hodně proháněl, a Švýcarky také. — On je jako motýl." Setník se zasmál. "A zpěvák!" připomínal si. "To když jsme tak seděli v kasárnách nebo v hostině i třeba v poli, jako když jsme byli dale u Bělehradu, pod Laudonem, když jsme mu řekli: "Ty Jeník zaspívej!" nedal se tuze posít a hned začal vseljaké vojenské a když se do toho dostal, začal také česky. Ten jich umí," baron začal česky mluvit, "vědi, je z Tábořska, měli tam paustvíčko, a to se od pacholka a děvčete naučil. Aber manche ganz nette Lieder, wirkliche. Ale na konec, to vždycky musí!"

"Stará bába jede, stará bába jede a marcipánem. Starý dědek za ní, starý dědek za ní s tulipánem."

A nebo vždycky takovou veselou o tluště Kláš —"

Hejtmán se dal do směchu, jak se mu ta vaponánka na mlhého druba tak zvonádná vynořila. P. Vrba se také usmál, ne tak tím přehně, jako v tu poličku šim, že pan baron připletá do hovaru také česky a že baron Jeník se nestydí mezi ofiicry za české písničky. V té radosti prolechio až naclonil pro Jeníka.

"Aby ho tam pan Báb zachoval!" povzděchl P. Vrba upřímně.

Nemáte již naději na vyléčení revmatismu?

.....

Jestli jste již vše zkusili, tak zkuste ještě moje léky. Nestojí sta dollarů, jako vás léčení již stálo, ale jen několik centů, takže vám to stojí za zkoušku. Každá boxna stojí \$1.00, to jest máš 50c a thé pro krev 50c. Nemáte-li zastaralé revma, tak vás to vyléčí. Mám na sta poděkování. 13-4

MOJE ŽALUDEČNÍ HOŘKÁ

vám jistě bude chutnat, neb je vyráběna z kořinek, které ani zde nerostou a ze šťávy ořechové. Zkuste láhev a přesvědčete se sami.

Vyrábí a objednávkvy vyřizuje Vám všem známá

Františka Otoupalík, David City, Neb.

"Chce prý domů, do Čech," prohodil hejtmán. "Má toho již dost, a nedívím se. Blesur tolik, a těch radostí v poli —" usmál se. "Něco také dědil, jak jsem slyšel, a tak by rád, až bude po tažení, domů. Aspoň jsem to slyšel od jeho přítele."

"To by mohlo být dost brzo," mínil děkan, "teď už snad vojna brzo se skončí, když —"

"O nevim, pane děkane!" vpadl živě host, "nevím, když je situace tak dobrá. Teď nepolevíme, dokud Francouze nezdrtíme —"

"Ano, ano," přisvědčoval P. Vrba ochotně, "když to tak znamenité jde, a ten jejich hrdina Napoleon je pryč a sem nemůže —"

"Ah co —" setník mávl pohrdlivě rukou. "Ani ten by ním teď už nie neudělal, s tím bychom si rady věděli, třeba bez Rusů, natož teď, když máme spojence!"

(Pokračování.)

Bez bolesti.

Téměř každý člověk bojí se bolesti nebo se jí alespoň hledí vyhnout. Bolest dohání člověka k tomu, by vyhledával vhodných léků na ukráčení její. Očekává ovšem, že lék nebude působiti žádných nesnázi a obtíží, ale že účinek jeho bude rychlý, dobrý, příjemný. Takovým lékem jest Trinerovo Léčivé Hořké Víno v bolestných chorobách žaludku, játer a střev. Ono nejdříve dokonale vyčistí zařivací soustavu, nepůsobí při tom žádných bolestí nebo jiných nepřijemností. Účinkuje zcela přirozeně, sesílí všechno ústrojí, osvěží je a přiměje je k pravidelné práci. Kdykoli budete mít špatnou chuť k jídlu a budete pronásledováni nelibým dechem, zácpou, bolestmi hlavy nebo v kříži, záchvaty revmatismu neb neuralgie, kolikou, vrhnutím a krkáním, plyny v žaludku a ve vnitřnostech, můžete úplně spoléhati na Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Dám vám přinese jistotu a rychlou úlevu v obšasných bolestech. V lékárnách, Jos. Triner, 1333-39 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Bez bolesti.

Téměř každý člověk bojí se bolesti nebo se jí alespoň hledí vyhnout. Bolest dohání člověka k tomu, by vyhledával vhodných léků na ukráčení její. Očekává ovšem, že lék nebude působiti žádných nesnázi a obtíží, ale že účinek jeho bude rychlý, dobrý, příjemný. Takovým lékem jest Trinerovo Léčivé Hořké Víno v bolestných chorobách žaludku, játer a střev. Ono nejdříve dokonale vyčistí zařivací soustavu, nepůsobí při tom žádných bolestí nebo jiných nepřijemností. Účinkuje zcela přirozeně, sesílí všechno ústrojí, osvěží je a přiměje je k pravidelné práci. Kdykoli budete mít špatnou chuť k jídlu a budete pronásledováni nelibým dechem, zácpou, bolestmi hlavy nebo v kříži, záchvaty revmatismu neb neuralgie, kolikou, vrhnutím a krkáním, plyny v žaludku a ve vnitřnostech, můžete úplně spoléhati na Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Dám vám přinese jistotu a rychlou úlevu v obšasných bolestech. V lékárnách, Jos. Triner, 1333-39 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Bez bolesti.

Téměř každý člověk bojí se bolesti nebo se jí alespoň hledí vyhnout. Bolest dohání člověka k tomu, by vyhledával vhodných léků na ukráčení její. Očekává ovšem, že lék nebude působiti žádných nesnázi a obtíží, ale že účinek jeho bude rychlý, dobrý, příjemný. Takovým lékem jest Trinerovo Léčivé Hořké Víno v bolestných chorobách žaludku, játer a střev. Ono nejdříve dokonale vyčistí zařivací soustavu, nepůsobí při tom žádných bolestí nebo jiných nepřijemností. Účinkuje zcela přirozeně, sesílí všechno ústrojí, osvěží je a přiměje je k pravidelné práci. Kdykoli budete mít špatnou chuť k jídlu a budete pronásledováni nelibým dechem, zácpou, bolestmi hlavy nebo v kříži, záchvaty revmatismu neb neuralgie, kolikou, vrhnutím a krkáním, plyny v žaludku a ve vnitřnostech, můžete úplně spoléhati na Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Dám vám přinese jistotu a rychlou úlevu v obšasných bolestech. V lékárnách, Jos. Triner, 1333-39 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Bez bolesti.

Téměř každý člověk bojí se bolesti nebo se jí alespoň hledí vyhnout. Bolest dohání člověka k tomu, by vyhledával vhodných léků na ukráčení její. Očekává ovšem, že lék nebude působiti žádných nesnázi a obtíží, ale že účinek jeho bude rychlý, dobrý, příjemný. Takovým lékem jest Trinerovo Léčivé Hořké Víno v bolestných chorobách žaludku, játer a střev. Ono nejdříve dokonale vyčistí zařivací soustavu, nepůsobí při tom žádných bolestí nebo jiných nepřijemností. Účinkuje zcela přirozeně, sesílí všechno ústrojí, osvěží je a přiměje je k pravidelné práci. Kdykoli budete mít špatnou chuť k jídlu a budete pronásledováni nelibým dechem, zácpou, bolestmi hlavy nebo v kříži, záchvaty revmatismu neb neuralgie, kolikou, vrhnutím a krkáním, plyny v žaludku a ve vnitřnostech, můžete úplně spoléhati na Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Dám vám přinese jistotu a rychlou úlevu v obšasných bolestech. V lékárnách, Jos. Triner, 1333-39 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Bez bolesti.

Téměř každý člověk bojí se bolesti nebo se jí alespoň hledí vyhnout. Bolest dohání člověka k tomu, by vyhledával vhodných léků na ukráčení její. Očekává ovšem, že lék nebude působiti žádných nesnázi a obtíží, ale že účinek jeho bude rychlý, dobrý, příjemný. Takovým lékem jest Trinerovo Léčivé Hořké Víno v bolestných chorobách žaludku, játer a střev. Ono nejdříve dokonale vyčistí zařivací soustavu, nepůsobí při tom žádných bolestí nebo jiných nepřijemností. Účinkuje zcela přirozeně, sesílí všechno ústrojí, osvěží je a přiměje je k pravidelné práci. Kdykoli budete mít špatnou chuť k jídlu a budete pronásledováni nelibým dechem, zácpou, bolestmi hlavy nebo v kříži, záchvaty revmatismu neb neuralgie, kolikou, vrhnutím a krkáním, plyny v žaludku a ve vnitřnostech, můžete úplně spoléhati na Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Dám vám přinese jistotu a rychlou úlevu v obšasných bolestech. V lékárnách, Jos. Triner, 1333-39 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Bez bolesti.

Téměř každý člověk bojí se bolesti nebo se jí alespoň hledí vyhnout. Bolest dohání člověka k tomu, by vyhledával vhodných léků na ukráčení její. Očekává ovšem, že lék nebude působiti žádných nesnázi a obtíží, ale že účinek jeho bude rychlý, dobrý, příjemný. Takovým lékem jest Trinerovo Léčivé Hořké Víno v bolestných chorobách žaludku, játer a střev. Ono nejdříve dokonale vyčistí zařivací soustavu, nepůsobí při tom žádných bolestí nebo jiných nepřijemností. Účinkuje zcela přirozeně, sesílí všechno ústrojí, osvěží je a přiměje je k pravidelné práci. Kdykoli budete mít špatnou chuť k jídlu a budete pronásledováni nelibým dechem, zácpou, bolestmi hlavy nebo v kříži, záchvaty revmatismu neb neuralgie, kolikou, vrhnutím a krkáním, plyny v žaludku a ve vnitřnostech, můžete úplně spoléhati na Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Dám vám přinese jistotu a rychlou úlevu v obšasných bolestech. V lékárnách, Jos. Triner, 1333-39 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Bez bolesti.

Téměř každý člověk bojí se bolesti nebo se jí alespoň hledí vyhnout. Bolest dohání člověka k tomu, by vyhledával vhodných léků na ukráčení její. Očekává ovšem, že lék nebude působiti žádných nesnázi a obtíží, ale že účinek jeho bude rychlý, dobrý, příjemný. Takovým lékem jest Trinerovo Léčivé Hořké Víno v bolestných chorobách žaludku, játer a střev. Ono nejdříve dokonale vyčistí zařivací soustavu, nepůsobí při tom žádných bolestí nebo jiných nepřijemností. Účinkuje zcela přirozeně, sesílí všechno ústrojí, osvěží je a přiměje je k pravidelné práci. Kdykoli budete mít špatnou chuť k jídlu a budete pronásledováni nelibým dechem, zácpou, bolestmi hlavy nebo v kříži, záchvaty revmatismu neb neuralgie, kolikou, vrhnutím a krkáním, plyny v žaludku a ve vnitřnostech, můžete úplně spoléhati na Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Dám vám přinese jistotu a rychlou úlevu v obšasných bolestech. V lékárnách, Jos. Triner, 1333-39 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Bez bolesti.

Téměř každý člověk bojí se bolesti nebo se jí alespoň hledí vyhnout. Bolest dohání člověka k tomu, by vyhledával vhodných léků na ukráčení její. Očekává ovšem, že lék nebude působiti žádných nesnázi a obtíží, ale že účinek jeho bude rychlý, dobrý, příjemný. Takovým lékem jest Trinerovo Léčivé Hořké Víno v bolestných chorobách žaludku, játer a střev. Ono nejdříve dokonale vyčistí zařivací soustavu, nepůsobí při tom žádných bolestí nebo jiných nepřijemností. Účinkuje zcela přirozeně, sesílí všechno ústrojí, osvěží je a přiměje je k pravidelné práci. Kdykoli budete mít špatnou chuť k jídlu a budete pronásledováni nelibým dechem, zácpou, bolestmi hlavy nebo v kříži, záchvaty revmatismu neb neuralgie, kolikou, vrhnutím a krkáním, plyny v žaludku a ve vnitřnostech, můžete úplně spoléhati na Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Dám vám přinese jistotu a rychlou úlevu v obšasných bolestech. V lékárnách, Jos. Triner, 1333